

zijn werk voor in krant en tijdschrift. Zo lezen we onlangs nog in een artikel (ondertekend met 'efn') volgende passus die ook naar ons inzicht, het werk van Van Den Driessche goed typeert: „Twee constanten beheersen zijn picturale expressie: de sfeerschepping en het extrapolierend visionaire... Het expressionistisch matiereuwk van Van Den Driessche is alleszins geen cliché-achtige reproductie van de formule, maar een zeer raak en persoonlijk vertalen van marginale situaties en een lieflijk, bijna onweerstaanbaar colorietvol penselen van inheemse landschappelijkheid. Dat hij beide expressies, beide zo intrinsiek uiteenlopende thema's technisch en picturaal zo goed beheerst, is het bewijs van zijn veelzijdig kunstenaarschap en van zijn hedendaagse betekenis voor de Vlaamse schilderkunst” (Vlazendaalstraat 22, 1070 Brussel).

R.D.

IN MEMORIAM GASTON DURIBREUX

De Oostendse schrijver Gaston Duribreux is op 27 mei 1986 in zijn geboortestad overleden; hij was 83 jaar geworden. Hij publiceerde een twintigtal romans, enkele verhalen en een paar boeken over het leven van de visser aan de Vlaamse kust. De visser en de zee vormen trouwens een essentieel aspect van zijn oeuvre. *Bruun* (1939), de eerste vissersfiguur die opdook en ook de titel van de eerste roman die hij onder eigen naam uitgaf, staat model voor een hele reeks trouwe, standvastige, heldhaftige personages, die sleuren en wroeten, mislukken en weer opstaan en zich voortdurend meten met het lot.

Dit typische heroïsme in het werk van Duribreux kreeg een sterk gedocumenteerde dimensie in zijn drie oorlogsromans: *De Grote Hemme* (1950), *De Zure Druiven* (1952) en *Het Wrede Spel* (1960), waarvan de tweede terecht de bekendste werd en ook literair het beste boek van de auteur.

In bijna alle verhalen verschijnt geleidelijk steeds duidelijker een moraaltheologische bekommernis bij het ervaren van de afzwakking van religieus bewustzijn en moreel besef in de wereld en ook in de literatuur. Hij heeft dit gegeven verruimd en aangescherpt tot een strijd tussen goed en kwaad in zijn recentste verhalen: *De Parabel van de Gehate Farizeeër* (1955), *De Parabel van de Geliefde Tollenaar* (1956) en *Ballade van de Hopeloze Zuiverheid* (1971). Dit werd zijn laatste boek. Daarna heeft hij gezwegen. Maar zijn strenge ethische positie was

Foto: Jean Mil

Copyright: AMVC-Antwerpen

hiermee duidelijk omschreven en stond meteen meer dan vast. „Het sympathiek maken van de zonde beschouw ik als de grootste bedekte lafheid bij de christenen van deze tijd” getuigde hij in *Kantwerk en Zwanen* (1958). Hij ging daarmee bewust tegen de loop van de tijd in en ook tegen alle trends in de huidige literatuur. Maar hij is daar niet van afgeweken.

Hij was een schrijver, geen literator. Stijl en vormkracht waren niet de sterkste zijde van zijn talent, misschien zelfs niet zijn diepste bedoeling. Wel wist hij grondig door te dringen in de psychologie van zijn meestal tobende, nooit gelukkige figuren van wie er enkele uitstegen tot bewonderenswaardige heldhaftigheid. Voorbeeld voor alle figuren en voor alle lezers gold ten slotte hét hoofdpersonage in Duribreux' werk: de louterende zee, symbool van eeuwigheid.

In de Vlaamse letteren kreeg Duribreux daardoor wel een aparte, ook een bewust geïsoleerde positie.

Zijn vrienden zullen zijn aanmoediging, zijn belangstelling en vooral zijn minzame verschijning nooit vergeten.

Fernand Bonneure

OPROEP VAN DE REDACTIE

C.V.K.V.-leden die menen in aanmerking te komen voor een artikel in deze rubriek (n.a.v. een bekroning of een verjaardag van 60, 70, 80,...), richten eerst een aanvraag aan het redactiesecretariaat (adres vooraan in het nummer). Gelieve hierbij echter rekening te houden met de voorschriften van onze Raad van Bestuur, afgedrukt in ons nr. 204, blz. 49. Beste dank bij voorbaat.